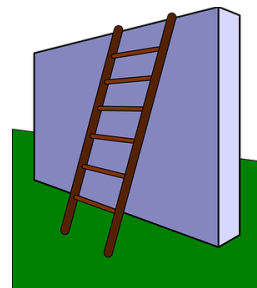

SHAKESPEAROVO DĚDICTVÍ

Na motivy volně vyprávěného skutečného příběhu jedné rodiny. Jména aktérů, místa děje byla pozměněna. Shoda jmen, místa děje je čistě náhodná, přesto se někteří v tomto příběhu mohou poznat.

Kdo poctivě četl povinnou školní četbu, určitě nezapomněl na Williama Shakespeara a jeho díla, především Romeo a Julie, Othello a jiné

A o tomhle je dnešní příběh.

Psal se rok 1965. V té době bylo Milanovi pouhých 20 a Věře 19 let. Potkali se na taneční zábavě v nedaleké vsi poblíž Kroměříže. Milan byl vyučený stavař a začínal jezdit na montáže po celém světě. Věra absolvovala zemědělskou školu se zkouškou z dospělosti a pracovala v kanceláři místního výzkumného zemědělského ústavu.

Láska rychle vzplanula jako papír a nějakým zázrakem neskončila ani po měsíci, kdy Milan začal pracovat v Indii na stavbě elektrárny. Pravidelně jezdil k Věře každých zhruba šest měsíců. Jakmile Milan přijel za Věrou, museli se pokaždé tajně scházet někde na okraji vesnice, aby nedocházelo k otevřené konfrontaci s jejími rodiči.

Když se o těchto tajných schůzkách dozvěděli Milanovi rodiče, využili příležitosti, kdy Milan byl mimo republiku a odstěhovali se na sever, do jiného kraje republiky – až do Východních Čech. Milan v té době ještě bydlel s rodiči, takže mu nic nezbylo jiného, než je následovat ... Ani rodina od Věry jejich vztahu nepřála, dodnes se neví proč.

Takhle uplynulo 6 let.

Rodiče Věře během té doby dohazovali jiné nápadníky, i když byli z bohatých rodin, Věra je striktně odmítala a stála si za svým – jen Milan! Nakonec to její matka nevydržela a řekla Věře ostře do očí: "Bud' si vezmeš Evžena ze sousedství, nebo půjdeš z domu!"

Věra se rozhodla bez dlouhého váhání – sbalila si pár nejnnutnějších věcí a bez rozloučení nastoupila do vlaku a jela za Milanem do Lanškrouna. Věděla, že touto dobou bude Milan doma, než znovu pojedje na další stavbu mimo republiku. Snad jim oběma pomohl anděl, či co, Milan v domě svých rodičů si Věru vyhádal, jeho rodiče nakonec řekli, že Věra může u nich zůstat

Rok poté následovala svatba, za dva roky se jim narodila dcera Klára.

Myslíte, že tím "Shakespearevský" příběh zdánlivě takto romanticky skončil? Kdeže! Má pokračování

Klára měla celkem šťastné dětství, v procesu dospívání a plné dospělosti si prošla některými kratšími či delšími vztahy, ale jaksi to pořád nebylo ono. Až na prahu padesátky, na třídním srazu po třicetiletých si uvědomila, že jeden spolužák jí není lhostejný. A Martin to zřejmě cítil podobně jako Klára.

Pohádka o bezbřehé lásce ovšem měla háček – Martin bydlel a pracoval v Jihlavě, Klára v Lanškrouně. Opět zakopneme o Shakespeareovo neblahé dílko o překážkách v lásce, nebo je to nějaká kletba, či dědictví, které se předává z generace na generaci?

Je zřejmé, že některé příběhy se navzdory běhu staletí opakují, nebo při nejmenším se podobají jako vejce vejci. S tímhle si budou muset poradit Martin a Klára sami, nebo to prostě nechat být. Často takovéhle příběhy dořeší čas, nebo do děje vstoupí další okolnosti, které rozhodnou, jak tento příběh o lásce dopadne.

Co na to vážený pane Shakespeare?

Přeji hezký večer přátelé